

Elma Ağacının Uykusu

– hotamisli · 10 Ekim 2025

Gök gürültüsü, şimşek çakması, şiddetli yağmur ve rüzgâr el ele verip küçük elma ağacını zor da olsa uyandırmışlardı. Elma ağacı, uyku sersemliğinden dolayı dallarının budandığını ve kırıldığını fark edememişti. Tam anlamıyla uyandığında ise heyecan ve sevinçten, fark etse bile umurunda olmadı. Gelecek misafirleri ve onlara yapacağı ikramlar ağacı fazlasıyla mutlu etmişti. Ayrıca çok sayıda böceğe bağrını açacak, onlara ev sahipliği yapacaktı. Bazen onları yaprakları arasında kuşlardan saklayacaktı... Günler, haftalar gelip geçti. Doğa rengârenk olmuştu. Önce yeşil yeşil yapraklar çıkmış, ardından çiçekler açmıştı. Ağaçlığın güzelliği göz kamaştırıyordu. Çok geçmeden misafirler gelmeye başladı. Böcekler ağaçların kovuklarını mesken edinmişti. Hatta bazıları yiyecek aramak için uzağa bile gitmez, ağacın yapraklarını kemirirdi.

Sonra çiçeklerin polenlerine arılar gelmeye başladı. Arılar sanki polen için değil, çiçeklerle hasret gidermeye gelmiş gibiydi. Arılarla çiçekler arasındaki bu sevgi bağına şahit olmak ayrı bir güzellikti. Arı, çiçeklere öylesine nazik ve kibar davranırdı ki, bunu yalnızca ağaç görebilirdi. Bazen arılar ya da başka böcekler yaprakların arasına saklanır, kuşlara yem olmak istemezlerdi.

Elma ağacı çok büyük değildi; dallarına göçmen kuşlar gelip yuva kurmazdı. Ama karşıdaki devasa ağacın dallarında çok sayıda göçmen kuş yuva kurmuştu. Yeni kurulan yuvalardaki heyecana, sevince ve mutluluğa her gün şahit olur, keyif alırdı. Bu kuşların bazıları ara sıra elma ağacını da ziyaret ederdi. Farklı farklı kuşlar gelip dalına konar, bir süre durduktan sonra tekrar uçup giderdi. Ağaç için her gün bayram gibiydi; her gün birçok canlıya ikramda bulunurdu.

Bütün bunların üzerine güneşin sıcaklığını iliklerine kadar hissedirdi. Ara sıra yağın yağmurun ve esen rüzgârın verdiği ferahlığa doyum olmazdı.

Çiçekler zamanla meyveye dönüştü. Meyvelerin olgunlaşması, elma ağacı için sevincin, mutluluğun, huzurun zirvesiydi. Kuşların gelip o meyvelerden yemesi kadar haz veren başka bir şey yoktu. Dallarında yetişen tatlı, sulu meyveyi ikram etmenin zevkini, yani cömertliği, iliklerine kadar hissedirdi.

Meyvelerinden sadece kuşlar ve böcekler istifade etmezdi elbette; insanlar da elmalardan faydalanırdı. Ancak insanlar ile kuşlar arasında büyük bir fark vardı. Kuşlar, meyveleri koparmadan, daldan doyuncaya kadar yer, kalanını başkalarına bırakırlardı. İnsanlar ise meyveyi koparıp sadece kendileri yerdi. Hatta bazen yalnızca bir elmayı değil, koca dalı kırar, daldaki tüm elmalarla birlikte götürürlerdi.

Her şeye rağmen, cömertlik kadar iyi hissettiren bir şey yoktu.

Zamanla olgunlaşan meyveler ya insanlar tarafından tamamen toplanır ya da birer birer ağaçtan düşerdi. Meyveler olgunlaştıkça ağırlaşır, ağacın gücü hepsini dalda tutmaya yetmezdi. Ağaç istese de meyveleri tutamaz, gücü azaldıkça mecburen bırakmak zorunda kalırdı.

Gerçi yere düşseler bile gözü onların üzerindeydi; yerdeki meyveleri de kuşlar ya da karıncalar yerdi.

Meyvelerin tüketildiğini görmenin sevinci, onları kaybetmenin üzüntüsünü bastırırdı.

Elma ağacının gücü gün geçtikçe azalıyordu; artık yapraklarını bile tutamayacak kadar bitkin düşmüştü. Yapraklar her ne kadar ağaçtan ayrılmak istemese de, rüzgâr onları alıp uzaklara savuruyordu.

Bir gün gelmişti ki ağacın ne meyvesi kalmıştı, ne de yaprağı. Zaten misafirlerinin çoğu da çoktan çekip gitmişti. Karşı ağaçtaki göçmen kuşlar önce yuvalarını terk etmişti. Bir zamanlar cıvı cıvı olan yuvalar artık bomboştu. Arılar, kelebekler ve diğer böcekler uçmaz olmuştu. Yapraklarını kemiren böcekler bile yoktu artık; ağaçlıkta derin bir sessizlik hâkimdi.

Kalan birkaç kuş ise boynu bükük bir şekilde su kenarında duruyordu. Hâlbuki bir parça ekmek için birbirleriyle yarışan bu kuşlar, şimdi sessizliğe bürünmüştü.

Ağaç, güneşi de her geçen gün daha az görmeye başlamıştı. Kara kara bulutlar, güneşi perdelemişti. Güneşli günlerde yanından pek çok insan geçirdi. Kimisi koşar, kimisi hızlı adımlarla yürür, kimisi de yavaş yavaş ilerlerdi. Kimi neşeliydi, kimi düşünceli, kimi ise hüzünlü. Neşeli olanlar çoğunlukta; bazıları bir elma koparıp gülerek yerdi.

Ama artık ne neşeli insanlar, ne de başkaları yanından geçiyordu. Sadece o hüzünlü olan her gün gelir, ağır adımlarla yanından geçirdi. Sanki koca dünyanın yükü omzundaymış gibi, bazen çökkün bir halde olurdu. Böyle birini görmek, elma ağacını daha da üzdi.

Elma ağacı, birilerine ikramda bulunamamanın, birilerine ev sahipliği yapamamanın hüznünü yaşıyordu. Üstelik bu sessizlik, yalnızlık ve hüzün artık dayanılmaz hale gelmişti.

Ve elma ağacı, sessizce gözlerini yumdu...

abdullah konuksever